

ÇÖPÇÜLER

Cengiz Narçın

ÇÖPÇÜLER

- Yaser abi ben acıktım.
 - Ne yapayım acıktıysan?
 - Abi ya bir ekmek alamaz mısın?
 - Sabah yeseydin
 - Ya abi biliyorsun yiyemiyorum,ne olur bir ekmek alsan?
 - Zıkkım ye. Sana o kadar söyledik ye,ye diye. Yemezsen işte şimdi böyle kıvranırsın.
 - Dün akşamda bir şey yemedim, hadi abi ya altı üstü bir ekmek. Başka bir şey istemiyorum.
 - Yok bir de isteseydin. Kuru kuru ekmek mi yenirmiş? Beyzademize kebab ismarlayalım dedi. İki kardeşinin arasındaki diyalogu dinleyen ortancı kardeş Rüzgar. Abisinin konuşmasının bitmesiyle Alan'nın kafasına hafiften şaplağı patlattı. Yaser
 - Yanına da senin sarı gazozdan açtık mı;of yeme de yanında yat. Ne dersin lan çiroz? deyip Rüzgar'dan kaçınmak için kendisine yaklaşan Alan ı,Rüzgar ın önüne doğru itti. Rüzgar fırsatı değerlendirip Alan a bir şablak daha atınca Alan bu sefer öne doğru kaçıp yüzünü abilerine doğru dönüp geri geri gitmeye başladı
 - Ya size acıktım,karnım sırtıma yapıştı diyorum; niye anlamıyorsunuz? Bir ekmek ya,hemen şurada az ilerde fırın var sıcak sıcak katık falan istemez. Yaser abi hadi ya, on lira ver deyince Yaser
 - Hadi len zaten hepsi hepsi kırk liramız var onun da onunu sana veremem.Koduğumun Rüstem i bir haftadır beş kuruş vermedi. Kredi ödemesi varmış bu cuma verecek,tabi onu da verirse... Vermezse kırk lira ile bir hafta idare etmemiz lazım. Yani işin özeti sen ekmeği unut. O katır inadını kır da biz nasıl bulduğumuzu yiyorsak sen de ye.
 - Yiyemiyorum abi. Midem alt üst oluyor yediğimi çıkarıyorum. Kaç kez denedim,kendimi zorladım yiyeyim diye ama olmuyor deyince Rüzgar
 - O zaman açım açım diye kafa ütülemeyeceksin deyip Alan a doğru hamle yapınca Alan geri geri düşme pahasına hızlandı. Ellerine kaldırıp
 - Tamam anladım daha da direktmeyeceğim dedi.
- Yaser en büyük on altı yaşında,Rüzgar ortancı on beş yaşında ve en küçükleri Alan on iki yaşında; Yaşlarıyla orantılı boy sırasına göre daltonlar gibi üç Suriyeli kardeş.Arkalarında çek çek tabir edilen çöp toplama arabası ile Antalya kazan onlar kepce dolanıyorlar. Üçü yan yana dizildiğinde üç basamaklı bir merdiven görüntüsü oluşturuyorlar. Üst başları per perişan,bahtları gibi ciltleri de kara gerçi bu karalık birazda yıkanmamaktan falan diyeceğim ama hiç bir betimleme onları tarif edemiyor. Belki şu olabilir; tek kelimeyle yağır gibiler. O kadar kirli ki kardeş olmalarından dolayı birbirlerine olan bedensel benzerlikler bile bu kirliliğin içinde kaybolmuş gitmiş. Rüzgar ve Yaser in saçları neredeyse üç numara Alan ın o yapışkan yağlı kirli saçları omzuna kadar dökülüyor. Kara suratına o simsiyah dalgalı saçları kirle de harmanlanınca araptan çok zenciye andırıyor. Üzerlerindeki kıyafetlerin özellikle ellerinin değdiği,eklem yerleri diz kapaklarının olduğu bölgeler artık yağırdan yama yapılmış gibi duruyor. Vakti geldikce ben onları tanıtmaya devam edeceğim. Suriyeliler.Vatansızlar. Gurbetçiler. Kimsesizler. Beş parasızlar.Evsizler. Öksüzler. Umutsuzlar. Çöpçüler. Yeter mi? Bence yetmez.Daha bunlar ne ki?
- Savaşın çocukları. Patlayan bombalar,vızırdayan kurşunlar altında büyümüşler. En yakınlarının parçalanmış bedenlerinin önünde can korkusundan yas bile tutamamışlar. Aç yatıp aç kalkmışlar. Yağmurda yıkanıp,karda yanmışlar. Çamur deryalarda yüzmüşler. Evleri yıkılmış,anneleri,akrabaları yıkıklar altında kalmış. Kız kardeşleri tecavüze uğrayıp öldürülmüş. Kamplar arasında mekik dokumuşlar. Sonuç ne olmuş? Çok hızlı büyümüşler. Yeter mi? Dahası çok da; bu kadarı bile içimi karartmaya yetti,şimdilik yeter.

- Alan koş bak marketin kenarında kutular var
- Hangisinde abi
- Solda bahçe duvarının yanında
- Tamamdır bende deyip Alan hemen yolun karşı tarafına araç trafiğine dikkat ederek koştu. Marketin duvarının kenarına bırakılmış koli kartonlarını o çelimsiz vücudundan beklenilmeyecek çeviklikle kaldırma tek tek çekip üzerlerine çıkarak kağıt gibi yassılaştırmaya başladı. Sonra büyükten küçüğe doğru üst üste dizip kucağına alıp tekrardan yolun kenarına gelip durdu. Kartonlar yolun iki tarafına bakmasına engel oluyordu. Rüzgar tam Alan ın karşısında durmuş bir eli yukarıda bekle diyordu. Alan ne kadar yolun bir tarafını görse de bir gözü abisinin geç komutundaydı. Sağ tarafını kartonlardan göremiyordu. Kendisini abisine teslim etmişti. Trafik ne zaman geçişe müsait oldu Rüzgar ın gel işareti ile hızlıca yolu geçip kartonları abilerinin ve çek çekin önüne bıraktı. Rüzgar Alan a göre daha iri gövdesi ile karton topluluğunun üzerine bir daha çıkıp iyice yassılaştırdıktan sonra Yaser in de yardımı ile kartonları çekçekin naylon çuvalının haznesine attılar. Genelde iş taksimleri böyleydi. Dış mekanlarda geri dönüşümde mali değeri olan şeyleri Alan gidip getiriyordu. Alan çöpçüydü lakin kendine has titizliği olan bir çocuktü. Ellerinde her zaman eldiven olurdu. Çöp bidonlarının içinde altın olsa Alan elini sokamazdı. O ancak dışardakileri toplayabiliyordu. Çöp bidonlarına genelde Yaser çıkardı. Rüzgar hemen onun yanında durur Yaser in verdiklerini çekçekin haznesine atardı. Onlar çalışırken Alan da çevreye kol koçan eder abilerine yüzü asık biraz da tiksinererek bakardı. Ne kadar kendine gem vurmaya denese de pisin pisini gördü mü “abi onu alma, bırak, iğrenç...” gibi kelimeler sarf eder sonra da abilerinden paparayı yerdü. Hatta kaç kez abileri ellerindeki işi bırakıp peşine koşmuşlardı. Gerçi içlerinde en hızlısı Alan dı. Yakalasalar dövüp canını acıtmaya gerek yoktu. Ellerini Alan nın üstüne yüzüne sürsünler O bile Alan ı iptal etmeye yetiyordu. Böyle durumlarda Alan bir daha demeyeceğine yemin billah ediyor son çarede “Annemizin üstüne yemin ederim” deyince abilerine karşın kullandığı en etkili uzaklaştırma silahı buydu. Ölmüş annelerinin üzerine yemin etmek... Rüzgar
- Allah! Abi şu beyaz eşyacınn önüne bak! deyince o tarafa baktıklarında Rüzgar daha beyaz köpükleri içlerinde üç dört tane büyük kutuyu gösteriyordu. Yaser
- Alan koş. Yok dur o tarafa geçelim onları buraya getirmekten kolay olur deyip hızlanarak yolun karşısına yönelince üç kafadar kutuların önüne geldiler. Sağa sola bir kontrol edip dükkanın önündeki kutulara yöneldiler. Daha birinci kutuyu alıp içindeki beyaz köpüklerden özgürleştirmeye çalışırken dükkandan bir adam bağıra çığıra dışarı çıktı.
- Op op! Kimden izin aldınız, ne yapıyorsunuz siz? İçlerinde Türkçeyi en iyi bilen Alan dı.
- Abi boş kutuları alacaktık
- Alamazsınız. O kutular lazım. Hem sorup danışmadan niye dalıyorsunuz böyle? Ben görmezden hiç aldınız mı? Alan
- Yok abi. Zaten soracaktık
- Soracaklar mış? Görmesem kaşla göz arası yürütecektiniz. Hadi çıkın yola. Hadi, hadi naş!! Adam çok sinirliydi. Hemen üç kafadar kaldırma çıkıp hızla hareket etseler de adamın arkadan “soktuğumun Suriyelileri” diye küfürünü duymuşlardı. Yaser adamın son dediklerine arapca saydı sövdü. Kendi aralarında onlarda adama verip verişitirdiler. Adamın sövmesi bir yana en çok da o kartonları alamamaları onlara koymuştu. Rüzgar
- Şansa bak ya .En az on beş yirmi kiloluk kağıt vardı orada ya. Yaser
- Sanki kışına sokacak, boş kutu neye lazım olacak sa... Alan
- Pislik kendisi satacaktır.
- Olmayacak şey değil diye Rüzgar da Alan a destek verince Alan
- Acıktımmmm diye inledi. Rüzgar

- Hani demicektin. Başlama yine. Zaten güzelim kartonları alamadık canım sıkkın hıncımı senden çıkarırım ona göre. On dakika geçmedi fırının önüne gelince mis gibi taze ekmek kokuları etraflarını sarıverdi. Koku Alan ı aldı götürdü. Rüzgar
- Bak askıda ekmek yazan yerde üç tane ekmek var. Alan git al getir deyince.Alan
- Yok ben gitmem.
- Gerizekalı kim ne diyecek? Askıda ekmek. Git al gel. Sabahtan beri açım açım diye kafamızı ettin. Alan
- Yok ben açlıktan ölsem de gitmem. Biri bişey der. Yaser
- Geber o zaman bücür beyzade dedi.Alan
- Sıkıyorsa siz gidin dedi . Rüzgar
- Biz tokuz oğlum,sabah iki tane pide gömdüm,aç olan düşünsün dedi. Alan
- Hadi ya Yaser abi bir ekmek parası verde sıcacık,hem bölüşürüz.
- Oğlum sen yoktan anlamıyor musun? Yok. O son paramız. Ters bişey olur,tedbirli olmak lazım. Sen mis gibi pideleri yeme,sonra açım açım diye kafa sik. Aç kal pezevenk. Pideleri dün belediyenin taziye çadırı kurduğu bir evin yakınındaki çöp kutusunun kenarında bulmuşlardı. Zaten en büyük katıkları çöp kenarlarına konulmuş olan yiyeceklerdi. Lakin Alan bu yiyecekleri değil yemek elini sürmüyordu. Kaç kez yemeğe denemiş ama yiyememişti ,olmuyordu.Midesi hassas kabul etmiyordu. Ondan dolayı çoğu zaman marketten aldığı üç beş gıda genelde de kuru ekmek öğünü oluyordu. Abileri pideleri “oh,mis,nefis” diye diye mideye indirmişler o yalnızca seyretmişti.Şimdi de midesi kendisine çin işkencesi yapıyordu. Alan üçlü grubun en önünde gidiyor sanki küsmüş gibi hiç konuşmuyordu. Açlık bir yana yarım saattir abilerinin kendisiyle dalga geçmelerine sinir oluyordu. Tok açın halinden anlar mı? Elbet anlamaz. Rüzgar
- Ah Alan ım bak karşıda kebab yapıyorlar. Kuyruk yağının kokusu insanı hipnotize ediyor. “Gel Alan,gel.Kebaba gel”. Şimdi gideceksin krallar gibi kurulacaksın masaya”menu” diyeceksin garsona. Yaser
- Niye menu istiyorsun ki? Kebab yemeyecek misin? Rüzgar
- Olsun. Ne yiyeceğini önceden karar versen bile menüyü isteyeceksin. Sıra sıra bakacaksın. Ne biliyorsun? Belki restaurant ın kendine has özel bir spasiyeli var. Hem fiyatları da bir göz atacaksın. Sonra yemek yiyeyim derken kazık yemiyessin. Yaser çekçekin bir kolunu kendisine doğru çekerek bırakıp garson gibi buyrun menümüz diye hayali menüyü Rüzgar a uzattı. Rüzgar bir süre menüyü inceler gibi evirip çevirdi;
- Ben başlangıç olarak az kelle paça alayım. Sonra da en acılısından bir buçuk Adana,kola ve kaymaklı künefe,teşekkür ederim deyip olmayan menüyü Yaser e uzattı. Yaser
- Sen hiç kaymaklı künefe yedin mi? diye sorunca
- He ya yedim. Gaziantep'te yemiştik ne çabuk unuttun?
- Ne zaman?
- Toplama kampından çıktığımızın ertesi günü,önce dürüm yedik sonra babam künefeciyeye götürmüştü hatırlamadın mı? Deyince Alan
- Derenin kenarında küçük tabureli yer abi deyince Yaser
- He lan hatırladım. Nasıl da unutmuşum.
- E Yaser bey siz ne istiyorsunuz? diye sorunca Yaser
- Garsonu yormayayım,seninkinden aynısı benim içinde olsun dedi. Rüzgar Alan a dönerek
- Alan beyzadem sen ne istersiniz? Siparişleri üçlüyelim mi? diye imalı imalı sordu . Alan bir an küslüğünü unutarak abilerinin oyununa katılıverdi. Menüyü almış gibi yaparak
- Yok benimkisi farklı olsun. Kelle paça hayatta yemem. Benimkisi mercimek olsun. Yanına çift yumurtalı peynirli pide, fanta ve kabak tatlısı deyip menüyü Yaser e uzatırken
- Vazgeçtim,bir kuru ekmek bana yeter deyince Rüzgar

- Ülen adi tüm büyünün içine ettin. İnsanın hayal bile kurmasına izin vermiyorsun.
- Tabi sizin için tok karnına yemek hayali kurmak kolay,dün öğleden beri bir şey yemedim,karnımın derileri birbirine yapıştı,yok kebab ,yok ballı kaymaklı künefe... Açım oğlum aç.Hemde kurt gibi aç. Aç insanın beyni çalışır mı? Değil hayal kurmak ayakta zor duruyorum ya... Rüzgar
- Sen de hepten kendini salıverdın be. Sanki ilk kez aç kalıyorsun. Bak dedi sözünü yarıda kesti. Az sonra
- Vay anam,anam abi sağa bak komutan sağda deyince; Hepsi birden sağa çapraza doğru kafayı döndürünce Rüzgar
- Ho ha oğlum yavaş. Görmemiş gibi kuşu korkutacaksınız diye alçak sesle kardeşlerini uyardı. Komutan,kuş dediği boylu poslu,kotlu,yeşil çağla renkli montu ile akranları olacak yaşta bir kızdı. Otobüs durağında gelecek otobüsü bekliyordu. Kızın güzelliği ta buradan seçiliyordu. Kız yerinde duramıyor sağa sola kımıldayıp duruyordu. Belli ki acelesi var kim bilir belki de gideceği yere geç kalmıştı. Yaser
- Oy anam,kurban olam seni doğuran anaya derken Rüzgar Alan a bir şaplak attı
- Len Beyzade bakıyorum açlığı falan unuttun,kızdan gözünü ayıramıyorsun deyince Alan
- Hiç de bakmıyorum. Sen dedin diye baktım deyince Rüzgar
- Oğlum sen baksan bile bir bok anlamazsın ki.Seninki daha bamyı. Sabahları bile kafayı kaldıramıyor.
- Yok sanki sen anlıyorsun.Hayatında bir kızın elini tuttun mu da konuşuyorsun.
- Tuttum tabi lan.
- Nerde ?
- Kampta
- Atıyorsun.
- Hiçte atmıyorum. Yemek sırasında Halepli Fatima vardı. Hem de kaç kez tuttum. Tabi sen daha da bücürdün o zamanlar deyince Yaser
- Hadi o bilmiyor,ben niye bilmiyorum bunu? diye sorunca
- Canım bu işler öyle ulu orta yapılmaz,adabınca deyince Alan
- Aman adabıda pek bilirmiş. Hangi kız tutar o senin boklu ellerine deyince Rüzgar Alan a doğru bir hamle yapsa da Alan hazırlıklıydı hemen öne doğru hızlanınca Rüzgar durdu. Onlar konuşa konuşa kızın yanına gelmek üzereydiler. Kız onları görünce ardını dönmüş otobüs durağının içine doğru büzülmüştü.O sabırsızlıkla beklediği otobüs bu taraftan gelecek olmasına rağmen kendileri tarafına hiç dönmüyordu. Kızı kese kese geçtiler bu seferde diğer tarafa döndü ve ara sıra geriye baksalarda artık kız bu tarafa hiç bakmıyordu. Rüzgar
- Ah ulen şimdi façamız düzgün olcağı,şöyle lee cooper kot,ayakda adidas,nike kapşon,elde de bir iphone bak bakalım o zaman kışını böyle dönüyor muydu? Ah,ah garibanlığın gözü kör olsun. Takacaksın bunu koluna gideceksin Burger King e,en büyüğünden bir menü gömeceksin,ardından starbucks da kahve,sonra sinema tabi en arka koltuklar derken Alan
- Aç tavuk kendini darı ambarında görürmüş deyince Rüzgar tekrardan Alan a doğru hareketlense de Alan Yaser in yanından çekçekin ardına dolandı. Rüzgar Alan ı yakalabilmek için çekçeki tutunca çekçekin dengesi bozulunca sendeleyeyen Yaser hışımla
- A yeter! Başlayacağım sizin şamatanıza! Bir durun durduğunuz yerde ya. Biriniz ekmekte ekmek,diğeriniz manita.Ne oluyorsunuz ya? Daha çeyreğe gelmedik. Hadi oraya buraya dalaşip duracağınıza az bir etrafınıza dikkat kesilin. Yaser in uyarısı ile Rüzgar da Alan da her ne kadar biri uygun zamanda saldırma arzusu, diğeri tedbiri elden bırakmayarak abilerinin yanına geldiler.Yarım saat sonra Yaser
- Ya kesin bizden hemen önce birileri buraları taramışlar. Bence eski yoldan gidelim. Tüm kutular neredeyse boş deyip geçmişin dedeman otelinden eski lara yola sapınca Alan

- Abi ya az daha ilerden dönseydik. Şurda ilerdeki parkta portakal ağacı vardı. Bir iki portakal alırdık deyince Yaser
- Alan başlayacağım şimdi portakalına limonuna. Eski yolda da var.
- Abi var da onlar bahçe içlerinde ,özel mülkeler
- E ne olmuş özel mülkelerse. İki portakalın hesabını mı yapacaklar?
- Onlar yapmaz da ben yaparım.Özel mülkten alırsak çalmış oluruz deyince Rüzgar
- Geri zekalısın oğlum sen hem de katıksız. İki portakalın çalması mı olurmuş?
- Olmaz mı?
- Olmaz. Parktan koparıyorsun ama
- Olsun. Orası sahihsiz.Kamu malı.
- Ya Alan bir git ya. Senin beynine sıçayım.
- Ben böyleyim ağabey.Alışın artık buna ,aynı şeyleri tekrar tekrar konuşup duruyoruz deyince Rüzgar
- Başlayacağım senin afrana tafrana. Çöpe el atmıyorsun,bulduğumuz yiyeceklerden yemiyorsun, yol kenarındaki iki portakalın hesabını yapıyorsun... Hadi hepsini geçtik semt pazarı ya oradaki satıcıların verdiği bile almıyorsun. Geçende bir kebabçı sevabına üç dürüm verdi onu bile yemedin. Nedir oğlum senin bu tavırların? Sabahtan beri acıktım da acıktım. Para da para... İçimizi daralttın. Şimdi de kalkmış aynı şeyleri konuşup duruyoruz diye neredeyse bizi suçlayacaksın. Yeter be. Ya bize ayak uyduracaksın yada çeneni kapatacaksın. Anladın mı bûçür? Herifci oğluna bak ya,hem suçlu hem de güçlü... Rüzgar kaptırmış gidiyordu ki Yaser araya girdi.
- Tamam Rüzgar uzatıyorsun.
- Ne uzatacağım abi ya,bunun bize ayak uydurması lazım. Böyle olmaz. Çöpçüyüz oğlum biz çöpçü. Çöp-çü. anladın mı? Alan
- Ne olmuş çöpçüysek? Çöpçüyüz diye çöpten mi yemek yiyeceğiz?Elalemin artıklarıyla mı besleneceğiz? Bize tiksinererek bakan lakin acıdığı için milletin yemediği dürümü veren lokantacının o buz gibi dürümünü yemek zorunda mıyım? Hırsızlığın büyüğü küçüğü olmaz. Ya portakalını aldığımız adam ters bir adamsa. Biz yabancıyız,zaten göze batıyoruz.Siz de bunu anlayın artık. Rüzgar
- Dile bak dile,pabuç kadar. Oğlum sen büyümüşde küçülmüşsün. Şunun söylediklerini duyan kim der ki daha on iki yaşında diye?
- Bir kere on iki yıl sekiz ay deyince Yaser in hoşuna gitti
- Vay bu bûcür büyümüş mü? Sekiz ayı da mı var mıymış? diyerek sevmek için çekçeki durdurup ileri atılınca,gizli rekabetçi Rüzgar
- Konumuz yaş meselesi değil.Her zamanki gibi yine konuyu saptırıyor deyince Yaser
- Oğlum ne yapalım Allah küçük bile olsa akılı ona vermiş dedi. Rüzgar
- Akılmış. Bunda akıl ne gezer? Sabahtan beri açım da açım derken Alan Rüzgar' a doğru dönüp
- Açım ya!.A-çım! deyince bu sefer hepsi birden Alan ın bu ani komik tepkisine gülmeye başladılar.

Kardeşlik bu olsa gerek. Ne kadar itişip kakışsan da bir mimiğe herşey değişiveriyor. Gerçi ortancı kardeşlerin karakteristik özelliği küçük kardeşle uğraşmak. Aslında altında yatan etken en küçük kardeş olma iltimas larını kaptırmaktan olsa gerek... Büyük de koruyucu ve arabulucu aynen Yaser in şu an yaptığı gibi. Rüzgar oldum olası Alan ile hep uğraşırđı. Gerçi ne kadar onu tongaya düşürmeye çalışsalar da Alan zehir gibi bir zekaya sahipti, üstüne en küçük olma avantajlarını da koydun mu; Rüzgar a her zaman ters köşeye yatırmasını bilmiştir. Rüzgar kaç kez büyüklerinden onun yüzünden fırçalar yemiştir. O garibim hınçlandıkca fırsat kollar hale gelse de Alan ile uğraşmaktan zinhar vazgeçmemiştir. Ha bu

arada Alan'ı da çok sever. Alan ı kim sevmez ki? Çocuğun zekası yüzünden okunuyor. Bıcırık uzun yağlı saçları,ellerinde hiç çıkarmadığı kendinden iki numara büyük eldivenleri ve kirli eski giysileri ile fukaralık deryasında yüzse de abileri ile kıyaslanınca temiz pak bile sayılırdı. Alan da temizlik hastalığı vardı. Ne garip değil mi? Meslek çöpçülük ,hastalık titizlik. Bundan daha da kötüsü olamaz herhalde. Ellerini yıkamadan birşey ağzına götürmez. Kokuya zağar kadar hassas burun.Lakin her zaman nerede duracağını,ne söyleyeceğini bilen bir cincirik. Sevimli de kerata. Üç çöpçü Lara eski yolda yol daralınca bisiklet yoluna çıkmak zorunda kaldılar.

Eski yol her yanı cafe ,restaurant dolu. Çok yavaş ilerliyorlar. Zira restaurantların arka girişlerinin önünde işlerine yarayacak ıvır zıvırı gördükçe Alan yolun karşısına geçip onları getiriyor. Çekçekin çuval haznesi baya dolmaya başladı. Yarıya geçmiş durumdalar. Tek sorun her işletme mutfağından etrafa yayılan mis gibi yemek kokuları. Alan kokuların içerisinde zil çalan karnının açlığını bastırmak ta zorlanıyor. Abilerine birşey de diyemiyor. Ara sıra karşıya geçtiğinde içerde yemek yiyen müşterilerin önündeki tabaklardan gözünü ayıramıyor. Hele koca hamburgeri yemekte zorlanan ergeni görünce gözünde biriken çığ damlasını geriye itmek için de çaba sarf etmek zorunda kaldı.Bazı müşteriler ile göz göze geldiğinde gözlerindeki kısılmayı görünce kendini iyi hissetmedi elinden geldiğince içeriye bakmamaya gayret gösterdi.Hele az ileride mavi dekorlu balık restaurantına varınca kokladığı balık kokuları Alan ı kendinden aldı götürdü. Babası aklına geldi. O yanlarındayken kaç kez küçük balıklardan alıp getirmiş yağda kızartarak yemişlerdi. Şimdi babası kim bilir neredeydi? Üç ay olmuştu, duyduklarına göre babası inşaattan demir parçaları çalarken yakalanmış ve ülkeden deport edilmişti. Babası da çöpçülük yapıyordu. Lakin bazen bu şekilde işin kolayına kaçabiliyordu. Kaç kez onu uyarmıştı birgün yakalanacaksın diye ama o ailenin en küçüğüydü ve onu kim dinlerdi ki? Nitekim korktuğu başlarına gelmişti. Kaldıkları viraneye polis gelmişti de Allahtan o gün onlar dışardaydılar. Komşunun çocuğundan durumu öğrendikten sonra polislerin gitmelerini beklemişler üç beş parça eşya aldıktan sonra da bir daha oraya gitmemişlerdi. Şimdi toptancı Rüstem'in çöp biriktirdiği yerde virane bir barakada kalıyorlardı. Onlar orada doğal bekçi oldukları için Rüstem inde kafası rahat,onlarda o viraneyi ev bellemişler sokaklardan kurtuldukları için sevinmişlerdi.Al gülüm ver gülüm hesabı. O günden beri babalarından hiç bir haber almadılar. Tek umutları Suriye ye deport edilen babalarının bir gün bir şekilde Türkiye'ye dönüp kendilerini bulması. O gelesiyeye kadar üç kardeş başlarının çaresini bakmak zorundaydılar.

- Biraz mola verelim mi? diye sordu Alan. Rüzgar

- Ne len yoruldun mu?

- Yok canım ondan değil. Baksana hava çok güzel. Şu sağdaki arazi kocaman çekçeki bir kenara koyar biraz denizi,karşındaki dağları seyrederiz diye düşündüm deyince. Yaser

- İyi o zaman,ilerde park daralıyor burası güzel hadi deyip çekçeki deniz tarafına döndürüp yürümeye başladı. Rüzgar

- Antalya nın nesini seviyorum biliyor musunuz? diye sordu. Alan

- Nesini?

- Herşeyini. Şu denize,üstündeki gezi teknelerine,karşındaki dağların yansımalarına, Konyaaltına bak. Yeryüzünde cennet olsa orası da kesin burası olurdu dedi.Alan

- Doğru söylüyorsun abi bende çok seviyorum bu şehri. Gurbet murbet ama insanın melankoliğini çekip alıyor. Yaser

- Halep mi? Antalya mı? diye sorunca Rüzgar

- Antalya dedi. Alan

- Halep deyince Rüzgar

- Gerizekalı Halep'te ne kaldı ki? Hem sen Halep i ne kadar hatırlıyorsun ki? Oradan kaçtığımızda sen daha yedi yaşındaydın.

- Hatırlıyorum elbet hemde herşeyini.

- Artık orada taş üstünde taş kalmamıştır. Her yer harabe,gözyaşı. Nesine özlüyorsun?

- Vatanım.İnsan vatanını özlemez mi? Hem belki babamız da oradadır.

- Vatanın vatanlığı mı kaldı,her yer yandı yıkıldı deyince.Alan

- Vatan vatandır. Yeniden yaparız. Vatanın vatan olması için ev bark olması gerekmiyor. Onlar yeniden yapılır.Mesele vatandaşların vatana vatanım diye sahiplenmesi deyince gözü manzarada kulakları kardeşlerinin konuşmalarındaki Yaser ilk kez söze girdi.

- Alan oğlum bazen senin içinde başka biri var diye düşünüyorum. Şu bücürük boyunla bu büyük kelimeleri nasıl bir araya getirip ortaya döküyorsun inan inanamıyorum deyince Alan göğsünü kabartarak

- Yalan mı abi,söylediklerim doğru değil mi?

- Doğru olmasına doğru da her doğru para etmiyor. Demekle yapmanın arasında dağlar kadar fark var.

- İyi de abi önce doğruyu bulup,yapacağını niyetlenmedikten sonra bişey yapamazsın ki dedi.Rüzgar

- Neymiş doğru,anlat bakalım bücür,neymiş şu doğru?

- Vatanımız. Suriye. Babam büyük ihtimal Halep tedir. Orda değilse bile buraya gelmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Biz de eninde sonunda Suriye ye döneceğiz. Yıllardır yakılıp yıkılan,acılar içindeki vatanımızı yeniden imar edip bu yaşadıklarımız acılardan ders çıkartarak çok daha medeni bir ülke yapmak bir daha başımıza böyle acıların gelmemesi için çalışacağız. Ha bir de şu var bize bunları yaşatanlardan bir gün elbet intikamımızı alacağız.

Rüzgar

- Vay kindarız da.

- Kana kan ,dişe diş.

- O yahudi sözü değil mi?

- Eski ahitte de, ne farkeder ki? Doğru sözün kime ait olduğunun ne önemi var. Rüzgar

- Karşımızdakiler dünyanın en güçlü devletleri,biz onlara ne gibi bir zarar verbiliriz ki? Seninki de laf yani... deyince Alan

- Bu devran hep böyle gitmez. Türklerin bir sözü var "keser döner sap döner,gün gelir hesap döner." Ormanın kralı aslan bile gün gelir yaşlanır,güçsüzleşir. Günü geldiğinde intikam için o güne hazır olmak gerekir.

- Sen bunları bilip de mi konuşuyorsun?

- Bilmem mi? Elbette biliyorum. Annem öğretti. Annemiz Halep üniversitesinde felsefe öğretmenini değil miydi? Siz ikiniz oldum olası kitap okumayı sevmezsiniz,ben ise okurdum. Anlamadığımı anneme sorardım. Hem en çok annemle ben beraberdim. O durmaz ders verir gibi bana birşeyler öğretirdi. Hatta bir çeşit korkusunu bastırırdı,bunu bildiğim için ben de onu can kulağı ile dinler,dinlediğimi ona göstermek için ordan burdan durmaz sorular sorardım. Ah canım annem nur içinde yatsın. Hatta ilk intikamım o koduğumun Amerikalılarından olacak deyince üç kardeş bir süre konuşmadılar,kafalarının içinde yeniden kanamaya başlayan kabuk bağlamamış yaralarla baş başa kaldılar.

Anneleri iki yıl önce Irak'ın Bağdat kentinde bir Amerikalı asker tarafından vurulmuştu.Alan da annesiyeydi ve herşey onun yanında bir anda olup bitmişti. O kabus gibi günü hiç unutamıyordu. Halep'ten ailece kaçarak Irak'a geçmişlerdi. Babaları da anneleri gibi öğretmendi. Babaları günlük bulduğu geçici işlerde çalışıyordu. Derme çatma virane bir evde kalıyorlardı.Çok zor zamanlardı. Suriye berbat kimin kiminle çatıştığı belli olmayan vekalet savaşlarının en pik dönemini yaşıyordu. Irak'ta da çok problem olsa bile Suriye ile mukayese

edildiğinde daha iyi durumdaydı. Anı anda yaşıyorlardı. Akşama sağ iseler hele karınları da doymuşsalar şükür duaları ediyorlardı. Bulduklarını yiyorlar en kötü işlerde seçim şansları olmamasından dolayı çalışıyorlardı. Abileri ve babaları iş kovalarken ,Alan genelde anneleri ile kalıyordu. Böyle bir günde şehir merkezine inmişlerdi. Açlardı. Annesi dünyaca ünlü bir burger zincirinin önünden geçerken,içerde yemek yiyen üniformalı bir grubun masadan kalktıklarını görüyor. Masa da yarısı yenmiş hamburgerler ve cipsleri görünce ve birde masa yola çok yakın olunca masaya yaklaşıp yarım hamburgerleri aceleyle alıp giysisinin içine saklıyor. Bir anda karşı masadan ne dediklerini anlamadıkları bir dille bağırıyor duyuyorlar. O tarafa dönmeleri ile birlikte eli elbisesinin içinde olduğu için silah zanneden acemi bir Amerikalı asker annesine ateş ediyor. Alan hemen annesinin ardında ve kurşunu yiyen annesi Alan ın önüne doğru savruluyor. Yere düşerken Amerikalı askerin silah zannettiği yarısı yenmiş hamburgerler yola savruluyor. Alan donup kalıyor. Kanlar içinde yerde yatan annesinin açık gözleri bugün bile gözünün önünden gitmiyor. Alan bağırıyor çağırıyor, annesine ateş eden askerlere lanetler okuyor ama bunlar annesini geri getirmiyor. İşte o gün Alan büyüyor. Askerlere intikam yeminleri ediyor. O gün daha çok şeyler yaşıyor ama bunları burada anlatıp içinizi daha da karartmak istemiyorum. O ay dolmadan önce Suriye ye sonrada oradan Türkiye ye geçiyorlar. Toplama kampları,yemek kuyrukları,sefalet artık negatif aklınıza ne gelirse hepsinin en kötülerini yaşıyorlar. Yaşadıkları için dua etseler de eğer bu yaşadıklarını yaşamak denirse... Geçmiş yaşamları ,yaşanmış heybeleri ağzına kadar kötü anı, travmalar ile dolu. O en kutsal anne kelimesi bile onları buralardan alıp nerelere götürdü. Yaser

- E gençler dinlendiniz mi? Hadi daha çok işimiz var deyip ayağa kalkınca karşiki dağlardan gözlerini ayıramayan Alan'ın yağlı saçlarını bir iki sevip,ensesinden kendine çekerek omuzundan kendine bastırdı.Yaser kardeşini çok iyi tanıyordu. Anne kelimesinin onda nasıl bir travma yarattığını biliyordu. Her ne kadar kendisinde de aynı duygu yoğunluğu olsa da o gün herşeye bizzat şahit olan Alan'ın üzüntüsünün yanında kendisinin kinin ne hükmü olurdu ki... Alan abisinin sarıp sarmalamasına başı önünde karşılıksız bıraktığına göre demek ki yine içindeki volkan acılarıyla boğuşuyordu. Yaser

- Alan hadi ilk marketten ekmek alalım dedi.Alan

- Yok abi karnımın ağrısı geçti,canım bir şey istemiyor deyince Rüzgar

- Ülen sabahtan beri açlık ağrısı yakıyordun ,ne oldu şimdi? diye Alan'ın üstüne varınca Yaser

- Rüzgar saçmalama rahat bırak çocuğu diye uyarısını yapınca Rüzgar abisinin uyarısını sorgulamadan kabul edip sustu. Hayatın neredeyse her anını birlikte iç içe yaşıyorlardı. Artık bir mimik,bir bakış veya bir kelam birbirlerini anlamaya yetiyordu.Rüzgar gibi akli havada ergen için bile. Rüzgar hiç bir şeyi öyle çok kaldırıp indirmezdi. Hayatı gelişine yaşamayı severdi. Öyle şahsına münhasır prensipleri ,doğruları yanlışları olan biri değildi. Onun için çıkarı her zaman ön plandaydı. Eğer bir eylem, olay çıkarıyla çakışmıyorsa oluş şeklinin nasıl olduğunun hiçbir önemi yoktu. Hele çıkarına hizmet ediyorsa şeytanla bile işbirliği yapabilirdi. Az da cıvık bir yapısı vardı.

Alan ise en küçük olmasına rağmen çocuk büyümüş de küçülmüş gibiydi. Ailenin prensiydi. Bu çiroz prens bir prensipler yumağıydı. Onun için tek bir yol vardı ve o yol onun yoluydu. Hiç bir dış etken onu o yolundan döndüremezdi. Şartlar ne olursa olsun o şartlara uymaz,şartların değişkenliğine karşın prensiplerinden ve doğru bildiğinden milim taviz vermezdi. Sonuç ne olursa olsun olan sonuca katlanırdı.

Yaser ise her ikisinin orta yollusuydu. Güvercin misali kimisinin altından kimisinin üstünden uçmasını,değişen şartlara uymasını bilirdi. Büyük olarak her iki kardeşinin sorumluluğunun ağırlığını omuzlarında hissederdi. Hele babası gittiğinden beri artık bazen isyan edesi bile geliyordu. Kaçak olarak yabancı bir ülkede kalıyorlardı. Kardeşleri küçük de kendisi sanki

büyükmüydü. Hepsi çocuklardı. Lakin çocukluklarını yaşayamadan büyüme zorunda olanlardandı. Akranları ebebeynlerinin koruma ve gözetiminde çocuklarını hatta ergenliklerini fütursuzca yaşarlarken kendileri kimsenin yapmayı imtina etmediği çöpçülük gibi bir işten ekmeçlerini kazanmaya çalışıyorlardı;üstelik her an devlet kolluk kuvvetleri tarafından yakalanıp sınır dışı yapılmak korkusuyla. Acımasız itin kopuğun bol olduğu empati yoksunu bir dünyada sıfır korumayla yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlardı. Türkiye'de yaşamış oldukları bunca zor yaşama katıksız razılardı;en büyük korkuları yakalanıp sınır dışı edilip ,kurşunların bombaların vatanı kana doymayan ülkelerine gönderilmeleriydi. Yaşamları yaban hayatta her an saldırıya uğramaya bekleyen ceylandan , narin kuşlardan farksızdı. Her zaman tetikte lerdı. Kendi aralarında boş zamanlarında en küçük olacak olumsuz bir olayda ne gibi hareket edeceklerinin her çeşit simülasyonlarını yapmışlardı. Mesela polis birisini yakalarsa diğer ikisinin nasıl hareket edecekleri belliydi. Hele hele bir de çocuk,ergen hayal gücünü dahil ettin mi,deme gitsin...

Yarım saattir yürüyorlardı. Alan hemen önlerinde,Yaser ile Rüzgar gitgide çekmesi zorlaşan çekçeki değişerek çekiyorlardı. Gezi bisiklet yolunun bazı yerlerinde yol birleşiyordu. Bisiklet yolu mavi,yürüyüş yolu ise kiremit rengindeydi. Birleştikleri yerler sarı ve mavi oluyor belediyenin bisiklet ve yürüyüş amblemleri peş peşe yere basılıyordu. Böyle dar tek yollara geldiklerinde trafik hızlanıyordu ve daha çok dikkat etmeleri gerekiyordu.Alan hala üzerindeki melankoliği atamamış sessiz sessiz önde yürüyordu. Karşidan kırmızı yağmurluklu bir bisikletli üzerlerine doğru geliyordu. Yolun en dar yerlerinden birindeydiler. Çekçeki ne kadar yolun kenarını çekip kendileri tek sıraya geçselerde bisikletli iri biriydi ve direkt üzerlerine geliyordu. Adam dar aralıktan ustaca geçmişti ki,birden bisikleti durdurup kendilerine doğru seslendi. Alan adama dikkatli bakmıştı ,yaşı ileri olsa bile adamın asker tipli olması gözünden kaçmamıştı. Adamın sesiyle üçü de buz kesti. Çünkü kaç kez özellikle bu yolda spor yapanlardan fırça yemişlerdi. Üçü de korka korka çekçekin ardında bisikletini çapraz durup onlara doğru gelen adama baktılar. Adam beyaz kablolu kulağın bağlı olduğu telefonu cebinden çıkarıyordu. Rüzgar

- Eyvah adam polis çağırarak galiba dedi. Yaser

- Kaçsak mı? diye sorunca Alan

- Abi durun adam telefonun kabının ardından bir şeyler çıkarıyor derken adam elindeki mavi yüz lirayı Alan a doğru sallıyordu.Alan adama yaklaşınca adam

- Alın bununla birşeyler yiğın deyip bisikletine bindiği gibi gitmeye koyuldu. Alan elinde yüz lira ile dondu kaldı. Rüzgar

- Vay be adam yüz lira verdi dedi sevinçle.Herifin ne dediğini tam duyamamış ki Alan'a

- Ne dedi ? Niye o parayı verdi? diye sorunca Alan

- Birşeyler yememizi söyledi dedi. Yaser

- Allah razı olsun dedi.Rüzgar

- Adam ardımızda durup seslenince ne yalan söyleyeyim fırçalayacak diye korktum deyince. Alan

- Al benden de o kadar.Bende korktum abi. Hele telefonu çıkardığını görünce ödüm

patladı.Kesin polis çağırarak diye düşündüm. Lakin adam ters köşe yaptı.İyi adammış deyip parayı Yaser e uzattı.Parayı alıp elinde inceleyen Yaser.

- E ne yapıyoruz? Bu parayı eziyor muyuz? diye sorunca Rüzgar

- Hem de un ufak edercesine.Az ilerde üç harfli marketlerden biri yar. Ben derim ki girelim içeri ekmeç ,peynir,domates falan alalım.İlerdeki parka girer müsait olan bir yerde gömeriz deyince. Alan

- Yok öyle yapmayalım. Adam benden bir şey yiyin dese de ekmek ve domates alsak yeter. Diğer yarısını her ihtimale karşın tutalım bu Rüstem adisi yine paramızı geciktirebilir deyince Yaser
- Biz zaten tokuz iyisi mi fırından sıcak bir ekmek alırız sen de karnını doyurursun evde hala pidelerimiz var. Gerisini yanımızda tutarız deyip tartışmayı bitirdi. Alan
- Size bir şey söyleyeyim mi? Bu dünya hala böyle yufka yürekli iyi insanların hatrına dönüyor deyince Rüzgar Yaser e dönerek
- Seninkisi yine boyundan büyük laflara başladı, dinleyelim bakalım şimdi ne yumurtlayacak deyince Alan abisine sinirli bir bakış atarak
- Gıcıkısın abi. Daha ne diyeceğimi bilmeden lafı ağzıma tikiyorsun deyince Rüzgar
- Tanıyorum oğlum seni, lafının gelişinden gidişini görebiliyorum deyince Alan
- Bir bok gördüğün yok. Bir kere bu söylediğim benim değil babamın cümlesiydi. Tabi sen kıcınla dinleyip aklın başka başka yerlerde olduğu için ne söylediğini anlamıyordun deyince Rüzgar Alan a doğru hamle yapsa da Alan yerinden kıılmıdamadı bile. Bu beklenmeyen hareketin şaşkınlığı Rüzgar ı durdurmaya yetti.
- Söyle bakalım bücür prens neyi anlamı yormuşum ben?
- Söylersen dinleyecek misin?
- Söz lan dinleyeceğim
- Lafı mı kesmek yok.
- Kesersen puştum.
- O zaman iyi dinle abi. Etrafına bir bak. Sabahtan akşama kadar Antalya'yı turluyoruz. Çevremizdeki insanların bize nasıl baktıklarını hiç dikkat ediyor musun? Rüzgar
- Nesine bakacağım? Boka bakar gibi bakıyorlar. Çöpçüyüz oğlum biz. Nasıl bakmalarına bekliyorsun ki? deyince Alan
- Nasıl baktıklarını doğru söyledin abi de yalnızca çöpçü olduğumuz, pis iş yaptığımız için bize öyle bakmıyorlar. Hemen hepsi şu kirin pasın içinde bile bizim Suriyeli olduğumuzu anlıyorlar asıl ondan dolayı bize daha bir kinli bakıyorlar deyince Yaser
- Ne alakası var? Kimsenin yapmak istemediği en pis işleri yapıyoruz. Kime ne zararımız var ki? Tamam bir çoğunda yabancı olduğumuz için ön yargı, kabaran milliyetçilik damarları ile negatif çağrışımlar yapsa da Suriyeli olduğumuzdan dolayı bize kötü baktıklarını inanmıyorum dedi. Alan
- Yanılıyorsun abi hem de çok. Bizi sevmiyorlar deyince Rüzgar
- Sevsele ne olur sevmeseler ne olur. Bizi koyunlarına mı alacaklar? deyince Alan
- Onlar almasa da biz onların zaten koyunlarındayız dedi. Rüzgar
- O nasıl oluyormuş bu? diye sorunca Alan
- Onların vatanındayız.
- E ne olmuş onların vatanındaysak. Burada olmamız onların koynunda mı yapıyor bizi?
- O anladığın anlamda değil ama evet bizi onların koynundayız. Lafımı kesmezsen sana anlatırım niçin onların koynunda olduğunuz deyince Rüzgar
- Anlat bakalım çok bilmiş, nasıl koyunmuş bu? deyince Alan
- Abi senin ana vatanın neresi? diye sordu
- O ne saçma soru öyle? Biliyor musun? Suriye deyince Alan güldü
- Dikkat edersen sana vatanın neresi demedim. Ana vatanın neresi diye sordum. Ana ve vatan. En kutsal şeylerden ikisi bir olup anavatan oluyor. Kucak deyince ilk aklına gelen nedir? Tabi ki ana kucağıdır. Her insan için vatani anası kadar kutsaldır. Çocuğun kendini en huzurlu hissettiği yer ana kucağı ise insanların kendini en emin huzurlu hissettiği yer vatanıdır; ve hiç kimse ne ana kucağını ne de vatanını hiç bir yabancı ile paylaşmak istemez. Dünyada nereye gidersen git, hangi şartlarda yaşarsan yaşa başka bir ülkede hiçbir zaman

kendi ülkedeki gibi rahat hissedemezsin. Kuş altın kafes misali.Horoz çöplük misali. Anca olsan olsan ikinci sınıf vatandaş olabilirsen ki o da eğer bazı maddi,etiketli avantajları beraberinde getirebilirsen. Hele hele bizim gibi fakir,fukara,kimsesiz bir de kaçak olarak bulunuyorsan artık o makam en diplerde olur. Bir başka etken de sonuçta Türkiye'de gelişmekte olan bir ülke. Birçok mali ve sosyal problemleri bünyesinde barındırıyor. İnsanlar için senin bu problemlerde hiç bir bağlantın,etkinin olmasa da nedenlerden birisini senden belleyip sana düşman olabilirler. Bir Türk çöpçü bizi çöp toplarken gördü mü; "Bunlar olmasa o çöpü ben alacaktım" der ve seni suçlar. "Geldiler,ev kiraları arttı, ucuza çalışıyorlar yevmiyeleri düşürdüler,bizim işlerimizi ellerimizden aldılar" diyebilirler. İş bulamayanlar iş bulamamalarının nedenleri farklı olsa bile onları görmeyip bizim yüzümüzden diyebilirler. İşin en kötüsü,bel aşağı bir sürü şeyle saldırıya geçerler. Karımıza kızımıza bakıyorlar,hırsızlık yapıyorlar,devlet onlara iltimas geçiyor hatta devletin biz göçmenlere maaş bağladıklarını bile söylediklerini duydum. Sen istediğin kadar çaresizliğin içinde cebelleş. Elin memleketinde sin,kaçaksın,hiç bir güvencen yok.Zayıf,arkasızsın ya bu bile sana saldırmaları için yeterli sebep. Her ne kadar tanrı "güçsüzü,öksüzü sev muhtaca yardım et" dese de artık bugün dünya da iş tersine çalışıyor; herkes güçlüyü,kariyerliği zengini seviyor. Zamanımızda para put olmuş,herkes paraya tapar olmuş. Komşun açsa sen tok yatma buyurmuş olsa da bunu kimsenin umursadığı falan yok. Aha iki adım ötede bizim memleketimizde kan gövdeyi götürdü de kim ne yaptı? Gerçi Türklerin hakkını yememek lazım onlar her zaman mazlumun yanında durma gibi bir alışkanlıkları var. Al işte bugünkü o kırmızı montlu bisikletci kalktı yüz lira verdi "gidin benden bir şeyler yiyin" dedi. Lakin bu tür adamlar ne yazık ki azınlıkta. Zira artık herkes empati yapma yeteneğini kaybetti derken Rüzgar araya girdi

- Len bücür yine kaptırdın gidiyorsun,lakin bunca şeyi şu küçücük aklınla nasıl söylüyorsun aklım almıyor deyince Alan güldü

- Hocalarım iyiydi dedi. Rüzgar

- Hiç yanımızdan ayrılmıyorsun kimmiş bu hocalar? diye sorunca Alan

- Tabi ki annem ve babam. Yani annemiz ve babamız. Hadi annemi geçelim ama Türkiye ye geldikten sonra babam kaç kez benim dediklerimi bize anlattı da lakin tabi senin bir kulağından girip diğerinden çıktığı için hatırlamaman normal dedi gülerek Rüzgar

- Babamız ne yapıyor acaba? Nerededir şimdi? diye kendi kendine sorunca Alan

konuşmasının devamı için abisinin susmasını beklerken ki karşılaştığı bu soru onu kendinden aldı götürdü. Dışarı çıkmak için sıraya girmiş onca kelime, izlenim bir anda fluya dönüverdi. Çukura düşen çekçeğin tekerleğini çıkarmak için zorlanan Yaser'i görüp çekçeğin ardına geçip çekçeği ittip daha da abilerinin yanına ön tarafa geçmedi.

Babaları da öğretmendi. Hayat bilgisi öğretmeni. Düşününce ne yaman çelişki diye düşündü.

Hayat bilgisi öğretmenisin lakin öyle acı bir hayat ile karşılaşıyorsun ki,öğrencilerine teorik

hayat bilgisi öğretecekken,şimdi bu acı hayatı uygulamalı kendi oğullarına yaşayarak

anlatıyorsun.Babası çok iyi izleyiciydi. Hayatı,insan davranışlarını izler teori ile pratiği

harmanlayarak inanılmaz sentezler ortaya çıkarırdı. Mevcut şartlardan dolayı eğitim

alamayan oğullarına hayatta dair her şeyi anlatıp öğretmeye çalışırdı.Alan babasını can

kulağıyla dinlerdi. Babasının her olayı analiz etmek gibi bir huyu da vardı. "Tasadüf diye

birşey yoktur" derdi. Bir şey oluyorsa mutlak bir nedeni vardır. Neden sonuç ilişkisine çok

sorgulardı. Sonuçtan çok nedenlerle ilgilenirdi. Öğretmenlikten gelen alışkanlıktan mı yoksa

huyu mu böyleydi bilinmez durmadan konuşurdu. Çok konuşurdu ama boş konuşmazdı.

"Bakış açısı" derdi. " Tek bir yolunuz lakin birçok bakış açınız olsun "derdi. Olaylara at

gözlüğü ile tek bir taraftan bakmayın derdi.Ah canım babam şimdi nerelerde ne yapıyordur

acaba... diye iç geçirdi. İçindeki özlem yanmaları bir anda aklıktan yanan karnını bastırıp

geçti. İçlerinde öylesine acılar öylesine umutsuzluklar vardı ki,öylesine akıl almaz şeyler

yaşamışlardı ki ortamı sentezlesen ne olur sentezlemesen...O kısacık ömürlerinde acı ve gündüz kabusları görmekten başka birşey yaşamamamışlardı. Onlar savaşın çocuklarıydı ve savaşın çocukları olmazdı. Hangi yaşta olursan ol savaş ülkesinde hemen büyümek zorundasındır. Çüçüklerdi ama çoktan büyümüşlerdi.

Gün verimli geçiyordu.Barınaklar denilen zengin semtin sonlarına geldiklerinde çekçek ağzına kadar dolmuştu. Yaser önde çekerken, Rüzgar arkadan itiyordu. Alan ise en önde sabahki kadar dikkatli olmasa da yine daha iyi bir şeyler bulmak amacı ile etrafı kol koçan ediyordu.

Düden parkından yukarıya yalı caddesine doğru gitmeyi planladılar. Artık zaman ikindiye dönmüştü. Yaser ne kadar ekmek almak istese de Alan istememişti. "Açlığım geçti,parayı bozdurmamalım,bozdurunca hemen gidiyor " diyordu. Kırmızılı montlunun vermiş olduğu o parayı bir güvence olarak görüyordu. Hani olur ya Rüstem yine para vermez ise en azından yüz kırk lira ile bir süre idare edebilirlerdi.Lakin Alan'nın bu direktmesi şimdi abilerine dert olmuştu. Sabah kendileri pide yemiş olsalar bile şimdiden karınları zil çalıyordu. Alan ise dün öğleden beri hiç bir şey yememişti. Kim bilir o ne haldeydi?

Falez parkının karşı yol kenarına sıra sıra dizili Antalya'nın en lüks restoranlarının yanlarından geçiyorlardı. Gerçi eski lara yolunun her yeri bu şekilde de burası biraz farklı.Deniz tarafı park olduğu için restauranttaki müşterilerin yönü neredeyse hep deniz tarafına çevrili. Masa düzenleri bile bu konseptte göre atılmış. Onlar kaliteli spor giyimleri içinde spor yapan ,şık giyimli parkta yürüyüş yapanların arasında ayın karanlık yüzü gibi parlıyorlardı. Karanlık yüz parlar mı? Görmesini bilene parlaklığı aydınlık yüzden daha da parlar. Çekçek dolu olmasından dolayı düz bisiklet yoluna çıkmışlar hızla yol alıyorlardı. Etraftaki bakışları tınlamıyorlardı. Alan buradan gitmeyi karşı çıkırsa da,çekçekin ve üçlünün kontrolü abilerinin ellerindeydi.Onun ne dediğini gale bile almamışlardı.

Yolun yine daraldığı ve lüks restoranların sıralandığı yerden geçiyorlardı ki ilerdeki restaurantın önünde kalabalığın karmaşası onları yavaşlatmaya yetmişti. Bir toplantı veya arkadaş grubu restauranttan çıkıyorlardı. Valeler lüks arabaları peş peşe yarıştırcasına getiriyorlardı. Hanımlar şık ve bakımlı,erkekler jantiydi. Üç kardeş bu hengameyi ilerleyen yorucu gün ve dolu çekçekten dolayı nefeslenmek için bahane belleyip karşıdan karmaşayı seyrediyorlardı. Yola devam etmek için yolun karşısına geçmektense beklemek daha mantıklıydı. Neyse uzun sürmedi restaurantın önünden el ayak çekilince hareket ettiler. Restaurantın içi U şeklinde düzenlenmiş masalar üzerleri neredeyse yiyecek doluydu. Belli ki bu zengin grup yiyeceklere pek dokunmamışlar. Rüzgar kısık sesle

- Of anam masaya bak heryer yiyecek içecek dolu deyince Alan abisinin böyle kısık sesle ana dili arapca konuşmasını biraz garipsedi. Sanki yüksek sesle konuşursa kendilerinden başka kim anlayacaktı? Yaser

- Oğlum bu yiyecekler bize bir hafta yeter demesiyle içerden takım elbiseli biri kendilerine beklemeleri için işaret ettiklerini farkettiler. Adam işaret parmağını kaldırmış bir saniye diyordu.Rüzgar

- Allah adam bekleyin diyor,kesin bize birşeyler verecek dedi. Yaser

- He lan.Bende gördüm adam bekleyin diyor.Alan gir bak bakalım ne diyecek deyince Alan

- Yok ben girmem deyince Rüzgar

- Alan saçmalama görmüyormusun adam çağırıyor. Senin türkçen iyi git de bir görün dedi. Alan

- Yok ya ben girmem diye ısrarını sürdürünce Yaser

- Oğlum gitsene. Ne diyecek bir bak diye Alan a kısık sesle bile olsa sert çıkırsa da Alan da en küçük bir kıpırdama olmayınca Rüzgar içerideki adamın hala kendilerine bakmasından cesaret alarak

- Şerefsiz bücür,inadın tuttu yine.Gitmezsen gitme ben giderim deyip kapıya yönelince Alan Yaser abisinin kendisine sinirle nasıl baktığını o zaman gördü. Abisi ancak bir suç işlediğinde kendisini böyle bakar bakışları ile döverdi. Alan abisinin bakışından kaçmak için kafasını içeriye çevirince Rüzgarın deminki adamın karşısında elleri önüne bağlamış beklediğini gördü. İçerdeki garsonlar masalardan servisleri topluyorlardı. Fazla beklemediler içerden bir garson üç dolu poşet ile gelip Rüzgar ın ellerine poşetleri tutuşturdu. Rüzgar ın vücut dilinden karşıya teşekkür ettiğini anladı. Rüzgar kaşı gözü oynayarak,gülerek restauranttan ellerinde poşetlerle çıktı.

- Allah gençler yaşadık.Bir sürü yemek,hem de en alasından dedi gülerek. Yaser

- Yemek mi verdiler ? diye sorunca

- Abi hem de ne yemekler.Her çeşidinden. Hadi sallanmayalım,koku beni bitirdi deyip öne geçti. Yaser çekçekte ,Alan şimdi Rüzgar ın yerine arkada üç kardeş bir süre gittiler. Tenha bir yere gelince Yaser çekçeki bırakıp Rüzgar ın elindeki poşetlere bakmak için atıldı. Rüzgar ın dediği şekilde poşetlerin içindeki köpük ambalaj paketlerin kapaklarını açtıklarında neredeyse küçük dillerini yutacaklardı. Et,tavuk,balık üç et çeşidinin hepsi de vardı. Diğer torbanın içinde pilavından mezelerine kadar. O kadar muhteşem gözüküyorlardı ki aç karınlarında yaklaşan bayramı müjdeleyen havai fişekler patlamaya başlamıştı. Rüzgar dayanamayıp bir parça et alıp ağzına attı,onu gören Yaser de aynısını yaptı. Rüzgar Alan a da alması için uzatınca Alan bir adım geri gitti. Rüzgar

- Oğlum alsana

- Yok abi aç değilim

- Aç değil misin? Gerizekalı bok mu yedin de aç değilsin? Hadi len al bir parça diye ısrar etse de Alan

- Yok abi dedi. Yaser

- Alan al bak bu senin bildiğinden değil deyip bir parca daha almak için elini poşete soktu. Alan

- Siz yiyin abi,ben aç değilim deyince Rüzgar

- Ülen şeytan diyor ki sok şunun kafasını poşete... dedi durdu.Yaser

- Hadi beyler yolun ortasındayız. Müsait bir yer bulalım sonrasına bakarız deyip çekçeki dengeye getirip çekmeye başladı.Yaklaşık yirmi dakika sonra düden çayının yanındaki boş arazide lerdı. Yaser ve Rüzgar kendilerini bekleyen muhteşem ziyafetin sabırsızlığı ile Düden çayının müsait bir yerinde ellerini yıkamaya gittiler. Alan çekçek ve yemeklerin başındaydı. Abiler geri dönünce Yaser

- Hadi Alan sende ellerini yıka gel deyince Alan suya hiç hayır der mi hemen çayın kenarına gitti. O gelesiyeye kadar köpük ambalajların kapakları açılmış ,yere hairlanmış çilingir sofrası gibi yan yana dizilmişti.Yaser

- Hadi Alan geç bakalım. Bugün sınır yok herkes herşeyden istediği kadar yesin. Bugün ziyafet günümüz dedi.Alan

- Afiyet olsun abi siz yiyin. Ben yemeyeceğim deyince Rüzgar Yaser e dönerek

- Al işte ben sana söylemiştim yemez gıcıklık yapar diye dedi .Yaser

- Alan saçmalıyorsun dün öğleden beri birşey yediğin yok. Baksana oğlum şunlara yenmez mi bunlar hadi yanaş

- Yok abi ben yemiyeceğim deyince Yaser

- Alan bak kızıyorum ama. Saçmalıyorsun.Gel diyorum otur şuraya desede Alan artık abilerine cevap bile vermiyordu. Kafasını olumsuz sallayarak dişlerinin arasından çık ı çekince Yaser kızarak

- Gel lan buraya! Otur diyorum sana! diye bağırınca Alan abisinin bağırmasıyla içgüdüsel olarak iki adım geriye gidince Rüzgar

- Bırak abi şunu. Otur biz başlayalım. Bok yesin deyince Yaser Rüzgar a dönerek

- Sen bir sus,karışma! diye çemkirdi. Sonra Alan a doğru yanaşıp ani bir atakla Alan ın kolundan yakalayıp önüne çekip ardından itti

- Yürü lan otur şuraya diye ardından tekrar ittince Alan hızla yiyeceklerin sol yanına gidiyordu ki Yaser Alan ın ne yapmaya çalıştığını anlamış olmalı ki hızla atılıp tekrar Alanın kolundan yakalayıp yer sofrasına doğru itti. Alan bu seferde sofranın diğer tarafına geçerken Rüzgar kalkıp kolundan tutunca Alan kolunu hızla abisinden çekip kurtardı ve ileri gidiyordu ki Rüzgar onlara doğru gelen abisine bakarak

- Abi uğraşma şununla yemezse yemesin hadi gel derken Yaser Rüzgar ın sözünü bitirmesini izin vermedi

- Sana konuşma dedim deyip ani bir hamleyle Alan ı yakalayıp diğer eliyle ensesinden tutarak yer sofrasına doğru sürüklemeye başladı. Alan Yaser abisine karşı çok hürmetkardı,ona adeta babasına davrandığı gibi davranır saygı gösterirdi. Lakin abisinin bu sert davranışlarına hele hele bir de ensesinden bastırarak sofraya doğru sürüklemesi tahammül sınırını aşmıştı.Ani bir dönüş ile Yaser in elinden kurtuluverdi.

- Yemem diyorum ya! Siz bunun nesine anlamıyorsunuz? diye bağırınca Yaser Alan a bir tokat attı.Alan abisinin bu tokadı nın karşısında şoka girmiş gibiydi ve tepkisiz abisine bakıyordu ki Yaser

- Ne bakıyorsun lan diye sorup ikinci tokat için elini kaldırdı. Alan bakıyor,abisi tehditkar eli havada “otur lan” diyordu. Alan abisine bakıyordu.Yaser “otur yoksa kıracağım kemiğini” diyordu. Alan da tepki yok. Bu karşılıklı restleşme geçmeyen hiç bitmeyecek zannedilen bir iki dakika sürdü. Yaser Alan a vurmadı ama ama ensesinden tutup bastırarak yer sofrasına diz çöktürdü. Rüzgar Yaser e “yapma abi,dur “falan dese de Yaser hiçbir şey duymuyordu. Kararlıydı. Alan bu leziz yemeklerden yiyecekti. Alan da ise hiç bir tepki yoktu. Kendisine hoyratça davranan abisine hiçbir şey demiyor,en küçük karşılık bile vermiyordu. Artık onun bu tepkisizliği Yaser i hepten çileden çıkarmaya yetti. Bir avuç eti aldığı gibi Alan ın ağzına götürdü. Bağrış çağrış,küfür ,artık ne varsa. Alan ağzını açmıyordu. Yaser etleri Alanın dudaklarına yırtarcasına bastırıyordu. Alan dudaklarını mühürlemişti. Yaser hepten kendini kaybetmiş gibiydi. Alan ı kendisine çevirip bir eli boğazını sıkıp diğer eliyle etleri dudaklarına bastırıyordu. Yolu yok mutlaka o bu yemeklerden yiyecekti. Artık Yaser canından çok sevdiği küçük kardeşinin canını yakmak hatta canını almak tehditleri ile beslemeye çalışıyordu. Ne yaman çelişki değil mi? Rüzgar Yaser e engel olmaya çalışsa da, Yaser fiziken en kuvvetlileri idi. Rüzgarın gücü yetmiyordu. Yaser in ilk aldıkları Alan ın yüzünden kayarak yerlere saçılmıştı ki ikinci avuçunu bu sefer tavuk paketinden alıp Alan ın dudakları ile buluştursa da Alan da en küçük bir değişiklik yoktu. Çocuk donup kalmış gibiydi. Bu atışma ne kadar sürdü bilinemez ki en sonunda Yaser yer sofrasına tekme atıp Alan ı kendinden uzağa savurdu. Alan da hiç bir tepki yoktu. Nasıl düşdüyse öylece kalıyordu. Sanki sevimli ufaklığın tüm kas iskelet yapısı boşalmış gibiydi. Rüzgar Alan dan çok yerlere saçılan yemeklerin derdine düşmüştü. Hem konuşup köpük paketlerin içinde kalan son yiyecekleri kurtarmaya çalışıyordu ki bunu gören Yaser diz kapaklarının boşaldığını hissedip yere kendini bırakıp ağlamaya başladı. Hemde ne ağlama. Babası gittiğinden beri kardeşlerinin yanlarında hep metanetini korumuş baba rolü yapmış en güçlü olmak için çaba sarf etmişti. Lakin şimdi anlıyordu ki,başaramamıştı. Herşeyi bok etmişti. Olası ziyafeti ,cenazeye çevirmişti. Canından çok sevdiği Alanı incitmişti. Ona her baktığında annesini görürdü ve o bugün Alanı gıyabında annesini hırpalamıştı. Günlerdir içinde biriktirdiği herşey adeta dışarıya çıkmaya çalışıyordu. Hem de öyle acele ediyorlardı ki soluk almasına bile izin vermiyorlardı. Bağıra çağıra fütursuzca ağlamak istiyordu ki sırtında bir el onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Rüzgar diye düşündü. Yumuşak el sırtını şefkatle sıvazlıyor hem

de “abi” diyordu. O ise sakinleşmiyordu. “ abi” “abi” “abi” bu ses? Yaser kafasını kaldırıncı sol omzunun hizasında Alan ı gördü.O zaman fark etti ki sırtını sıvazlayan Rüzgar değil cancazı Alan dı. Yaser bir an dondu kaldı. Daha iki dakika önce yerden yere savurup hırpaladığı küçük kardeşi şimdi başına dikilmiş onu sakinleştirmeye çalışıyordu.Şimdi şok olma sırası Yaser deydi. Bu durumu ne tarafından bakarsa baksın anlamlandıramadı.Kafası boşalmış mantığı kendini terk etmiş gibiydi. Bu yaşananlar manasızdı. Alan

- Abi söyledim sana yiyemem. Ben kimsenin artığını yemem. Yiyemem. Yersem anneme ihanet ederim. Yersem yeminimi bozarım. İçimde öylesine bir kin ,intikam ateşim var ki eğer yersem o kinim azalır,ateşim sönmeye başlar. Yemem. Yiyemem abi. Annem o yarım hamburger artığından dolayı öldü. Yersem onu bir daha öldürürüm. Aç kaldıkça kinim ,intikam ateşim körükleniyor. O anı unutmam mümkün olmaz,olamaz lakin açlığım onu diri tutuyor. Annem yarım hamburger için hayatını kaybetti abi. Ben ise bu kini diri tutup onun intikamını almam lazım. Üzölmeyin diye hep dolaylı yoldan size anlatmaya çalıştım. Ben kimsenin ne artığını ne de acıyarak verilen sadakasını yerim. Yarım veya eksik olmamalı. Köpeğin önüne atılır gibi olmamalı. Ha çöp ha biz olmamalıyız. Yeminliyim. Ölürüm de yeminimden dönmem. Benim kinimi besleyen işte bu yemin. Bu kin beni ben yapan tek şey. Onu kaybedemem. Onu kaybetmektense ölmeyi yeğlerim. Allahtan tek isteğim intikamımı almadan canımı almaması. Göreceksiniz bir gün bunu yapacağım. Günü geldiğinde annemi öldürüp,ülkemi bu hale koyanlar dan intikamımı alacağım. O kadar bileliyim ki günü geldiğinde hazır olacağım. Onlar o gün bu dünyaya geldiklerine bin pişman olacaklar. Onlara çıktıkları delikleri tek tek sokacağım. Göreceksiniz bunu yapacağım. Üç kuruşluk menfaatleri için bize ve bizim gibilere yaşattıklarını fitil fitil burunlarından getireceğim. Kendilerini ulaşılmaz zannedenler gün gelecek ulaşılabilir olduklarını görecekler. Onları akıttığı kanda boğacağım. Karınca balık misali kimin kimi yiyeceğini zaman tayin eder. Göreceksiniz o zaman gelecek. O zaman geldiğinde bizim gibi yüzbinlerce mazlum zalimin karşısına dikilecek. Bunlar olacak. Yeminim var abi. O gün için kendimi hazırlayacağıma dair yeminim var. Hani olur ya o günü yetişemesem bile en azından bir düzinesini yok etmeden bu hayattan gitmeyeceğim.Benim diyeceğim budur. Şimdi ise üzüntüm yemeğinizi heba ettiniz. Ne güzel bir ziyafet çekecektiniz,yazık oldu nimetletlere. Hadi abi topla kendini deyip sırtını yepeşleyince Yaser karşısında küçük kardeşi değıilde gözlerinden intikam kıvılcımları saçan bir ateş parçasını görüyordu. Hani bu küçük bücürün boyundan büyük laflar etmesine alışkındı. Çocuk çocuk değil zeka küpüydü de... Lakin şu an Alan adı gibi çok sert kayaya dönüşmüştü ne dediğinin o kadar farkındaydı ki Yaser küçük kardeşinden bir an korktuğunu farkettti. Bu kin dolu kararlı sert kaya olgunlaştığında önünde durabilmenin mümkünatının olamayacağını gördü. Düşmanlarını şimdiden acıdı. Ee, etme bulma dünyası. Alma mazlumun ahını çıkar aheste aheste... Allahım inşallah o gün geldiğinde ben de Alan ın yanında olur yapacaklarını görürüm diye iç geçirdi. Sonra da Alan gibi acı ve nefret tohumlarından kan tarlalarına ekilmiş milyonlarca kin dolu fidanları düşününce hasat zamanında harman yerinin kızılığını şimdiden görebiliyordu. E ne ekersen onu biçersin...

SON